

نمایشگاه عکس‌های آرنو فیشر به همت گالری راه ابریشم (بولوار کشاورز) و بخش فرهنگی سفارت آلمان برگزار شده است. نمایشگاه‌گردان این رویداد، آندریاس روست دستیار سابق فیشر است. «آرنو فیشر (۲۰۱۱-۱۹۲۷) از عکاسان برجسته‌ی قرن بیست و یکم آلمان، و عکس‌های وی بخشی از حافظه‌ی فرهنگی آلمان است. آثار او با مشخصه‌ی شاعرانه‌ای توصیف می‌شود که به راحتی مرزهای ایدئولوژیک را نقض می‌کند.» این خلاصه‌ی توضیحی بود که بر دیوار نمایشگاه به عنوان معرفی عکاس نوشته شده.

در این نمایشگاه شاهد چهار مجموعه هستیم: (۱) Berlin (۱۹۵۳) (۲) Polaroid (۱۹۷۸) (۳) New York (۱۹۷۸) (۴) Portrait

مجموعه‌ی polaroid شامل عکس‌های رنگی با قاب‌بندی متفاوت از دیگر عکس‌ها در اتاقی کوچک به نمایش درآمده بود، مجموعه عکسی که با دوربین پولاروید در طول سی سال گرفته شده و وقتی در سال ۲۰۰۷ تولید و نشر فیلم‌های پولاروید متوقف شد، آرنو فیشر این مجموعه‌ی خصوصی را به نمایش گذاشت. عکس‌هایی ساده با جزئیات گیاهان و ریشه‌ها، سنگ‌ها، وسایل و مبلمان و... تمام آنچه که برای ما آشناست. صحنه‌هایی که زیاد دیدیم اما شاید به فکر ثبت آن نیفتادیم.

مثلا لکه‌ی نوری که هر روز در ساعت مشخصی روی دیواری آجری می‌تابد؛ برای همه‌ی ما آشنا و یادآور تجربه‌ی بصری مشابهی است. اگر همین بحث را به مجموعه‌ی نیویورک و برلین تعمیم دهیم شاید در نهایت به نتیجه‌ای یکسان برسیم. در این مجموعه‌ها هم برش‌هایی از زندگی را شاهدیم که برای هرکس که در آن زمان و در آن شهر زندگی کرده، بسیار آشناست.

آن‌طور که در توضیح مجموعه برلین آمده، «آرنو فیشر بیش از هر عکاس دیگری موفق به یافتن عکس‌هایی شد که شرایط جوی را در موقعیت فرهنگی و سیاسی شهر ویران برلین زیر ذره‌بین می‌برد. وی با حساسیت فوق‌العاده‌ای نبض آن دوران را به ثبت رساند که حاکی از نوسانی بود بین اندوه و امید برای آغازی نو، شکاف موجود بین فردیت و اجتماع به طور ویژه توجه او را جلب کرده بود.»

در سالن بعدی شاهد مجموعه‌ی نیویورک هستیم که سال‌ها بعد از برلین کار شده است، در این عکس‌ها پختگی بیشتری نسبت به عکس‌های برلین حس می‌شود، گویی تمام آنچه که در کادر وجود دارند خود را با عکاس هانگ کردند. دقت در جزئیات و وجود سیاه‌پوستان در کنار سفیدپوستان هم قابل توجه است. در توضیح این مجموعه چنین آمده: «بدون شک این تصاویر از تضادهای اجتماعی که مشخصه‌ی این شهر هستند گرفته شده اما فیشر موضع از پیش تعیین شده‌ای نداشته؛ تصاویری که با ظرافت و دقت خلق کرده حاکی از شیفتگی و مجذوب شدگی اوست، اگرچه این جزئیات در مرکز آثار قرار نمی‌گیرند. فیشر از طریق چشم‌انداز فیلتر انتخابش آثار غنی خود را ثبت می‌کند.»

در ادامه‌ی مجموعه نیویورک بدون هیچ وقفه‌ای مجموعه‌ی پرتره قرار داده شده که البته هیچ توضیحی هم برای این مجموعه نوشته نشده، عکس‌هایی از پرتره‌ی آدم‌های معروف که هرکدام در حالتی متفاوت از دیگری قرار گرفته‌اند، هرکدام در موقعیتی مخصوص به خود و البته بسیار راحت با دوربین. مجموعه‌ی آخر سنجیتی با مجموعه‌های قبلی ندارد و می‌توانست به طور جداگانه‌ای به نمایش درآید. اما با توجه به شرایط خاص گالری، نمی‌توان به این مساله ایرادی گرفت. از مشکلات گالری می‌توان به نوع نورپردازی و رفلکس نورهای گالری در شیشه‌ی قاب‌ها اشاره کرد.